

LAPSILLE JA NUORISOLLE

Tieto valtaa on, tieto voimaa on,
Tieto yön lapset yhtehen kerää.

Se nuoriso vahva on, voittamaton
Joka tiedon hengessä herää.

Nouse!

Muk, suom. Hilma L—r.
Nouse- Päivä jo sarastaa —
Sinä maata et saa!
Jo toiset tapparana tarttuneet
Ja taistohon kiiruhtaneet.
Sija sinua rintamalla vuottavi.
On jokaisen jotakin tehtävä —
Mennyt on mennyt ja nykyisyys
On meillä nyt ja sen tärkeys.

Nouse ja heitä jo unesi,
Aläkä työttä uneksi voittavasi
Taistoa jaloa ja suurta —
Suuri tulevaisuus on edessä
Ja lastesi perintö kysymyksessä.
On kätesi tänään voimakkain
Ja taistelun tarve suurin.

Nouse! Mennyt ei pidättää saa,
Sen ilotkin kyllä voit unhoittaa;
Ei mikään kyllin ole arvokas
Pidättämään sua taistelustas.
Ota mukaasi ihmistuntehet
Ja vaadi ihmisoikeudet—
Älä takasin käy, mutt' eteenpäin,
Ylväänä, henkesi säilyttään!

Nouse! Päivä jo sarastaa!
Ja ääni, jonka kuulet hiljaa,
On vihollises astuntaa taistelun
— Nouse! Vaara jo uhkaapi,
Ja terästä tiedon aseesi!
Eli kello jo työ ja myöhästyt
Ja heräät kun kaikki on mene-
tetty.

Myrsky-yön lapsi

Kirj. Helmi Mattson.

Jatkoa.

Dagmarista tuntui se niin ilkeältä
ja julmalta, että hän ei viitsinyt it-
keä... hän mieluummin nauroi...

Joulu oli mennyt ohi.

Dagmar oli yhä samassa paikassa.
— Ajatteli, että ei sitä viitsi muut-
taa, ei taida asia paremmaksi tulla.
Eikä juuri uskalla muuttaakaan kes-
kellä talvea, jos ei sattuisi saamaan
paikkaa ollenkaan. Kun rouva ei
ollut muuten paha, vaikka niin ää-
rimmäisen säästävä, koetti Dagmar
kärsiä.

Joskus kun hän oli tehnyt päivän
työtä ahkerasti ja syönyt ainoastaan
hengenpitimiksi, kiukutti häntä ko-
vin. Ei sitä juuri viitsi nälässä olla
Amerikassa, hän ajatteli ja päätti
lähteä pois.

Mutta sitten hän maltoi taas mie-
lensä, meni kaupungille ja osti jotain
mieluista, vei salaa huoneeseensa ja
söi...

Toinen tyttö ei napissut ruuan
puutetta.

— Ruokaa heillä on kylliksi, mut-
ta työtä on liikaa. Ensimmältä annet-
tiin enemmän vapautta, sai olla huo-
neessa tai mennä ulos, mutta nyt
viime aikoina oli työtä aina lisätty.
Naapurissa asui rouvan sisar. Oli
pyydetty sinnekin kerran kekereih-
in auttamaan. Hän ei mennyt. Oli
annonut, että aikooko rouvat pitää
yhteistä palvelijaa. Hänestä ei ol-
kahteen paikkaan yhtäaikaa... Sit-
ten oli sisaren paikasta yritetty tuo-
da lisää pyykkäjä. Hän vaati aikaa-
sa. Rouva oli rukoillut jäämään e-

delleen. Oli luvannut vähentää työ-
tä ja antaa enempi vapautta.

— Kyllä minä akat opetan! ke-
hasi hän lopuksi.

Kyseli Dagmarilta, jos hänen pai-
kassaan oli ruoka-annoksia lisätty.

Dagmar ujosteli sanoa, että hän
välipaloja vielä osteli itse.

— Kyllä kai ne tyttöä pitävät koi-
raansa huonompina, jos vain mukau-
tuu. Mutta minä olen nähnyt, että
matelemisesta ei ole apua ja nuo-
leksiä en viitsi, jutteli tyttö ylpeänä.

— Älä sinäkään aliatu! Työläisen
täytyy oppia pitämään puoliaan, aa-
non sen sinulle!

Dagmar kuunteli vaiteluaan.

— Nyt kun saan enempi vapaut-
ta, sinun pitää tulla kanssani johon-
kin.

— Mihin?

— Ulos! Kaupungille...

Dagmar epäri.

— Ei ole tuttuja...

— Ei niitä koskaan saakaan, jos
näin murjotamme. Sinäkin, Dagmar,
aivan ikävistä näivetyt, näenhan mi-
nä sen! puheli hän sitten.

— Mihin sitä voisi mennä?

— Vaikka mihin! Täällä kyllä
saa seuraa, jos tahtoo.

— Kuinka niin?

— Niin vain. Täällä on paljon
kansalaisiakin.

— Ensimmäisenä vapaapäivänä men-
nään, Dagmar, eikös?

— Kai sitten... minun puolestani.

11 Luku.

Stellä on tuttu toveripiiri
Stellä on vapautta, valoisaa aina.
Hulmuu lippu!
Vapauden viiri, kutsuu ja kokoo
Niinkuin kotiin.
Aina on juhlatunnelma suuri
Kaunis ja ylväs, juuri kuin sunnun-
taina.

— Mennään sisälle, mennään!

— Eel — ei... sinne.

— Mitä ujostelemme? Stellä kaik-
ki nuoret käyvät... ja vanhat.

— Oletko sinä jo siellä ollut?

— Olin kerran. Mennään nyt.

— Mitä siellä oli?

— Ihmeisiä.

— Ei, mutta mitä siellä tehtiin?

— Ei meidän tarvitse tehdä mi-
tään.

— Älä viisastele, Onko siellä ni-
itä...

— Sano vain... sosialisteja! Ni-
itä siellä on. Ei ne pahaa tee.

— Ei kai...

— Etkö sinä ole koskaan seurust-
ellut... etkö sinä ole lükent mi-
tään sosialismia käsittelevää?

— Pari kirjaa... Dagmar kertoi:
Laivalla tullessa yhden ja joku aika
jälkeenpäin toisen.

— Mitäs pidit?

— Varsin opettavaisia...

Toveri veti käsipuolesta mukanaan
ja kuiskasi:

— Mitä epäriöt? Joudutaan jo!

Suuri, avara sali oli hyvin valaistu.

— Mitä! Tämä on kuin teatteri!
kuiskasi Dagmar toverilleen. Tytön
silmit vilkkuivat ympäri joka puo-
lelle.

— Noin siistiä, hyvin puettua vä-
keä... Soittokunta lähellä näyttä-
mää, alkoi puhaltaa marssin säve-
leitä.

Ihmisiä tunki sisään aina vaan,
vaikka lattia ja parveke näytti ole-
van kohta täynnä.

— Mikä kansanjoukko- mutisi Dag-
mar itseksseen.

— Eikö ole juhllista? kysyi to-
veri silmät loistavina.

— — — Vallitsi suuri hiljaisuus,
esirippu kohosi. Ensimmäisenä ohjel-
mana tuli olemaan puhe.

Dagmar hymähti.

Verhon takaa juhllisin askelin
astuu esiin nainen.

Tyttö hätkähti... hieno huudah-
dus pääsi häneltä.

Toveri huomasi, katsoi hämmäs-
tyneensä.

Se on matkatoveri! Se, josta ker-
roin, kuiskasi Dagmar posket punai-
siksi välittäneinä.

— Hänkin täällä!

Vapaana, levollisena alkoi nainen
puhua. Hillitysti, säännöllisesti, hän
esitti sanottavansa.

Tunnin verran hän oli jo puhunut,
mutta vielä oli hänellä paljon sanot-
tavaa.

— "Jokaisen työlläisen tinkimätön
velvollisuus on kantaa kortensa työ-
väenluokan hyväksi. Jokaisella meis-
tä on elämän velka maksamatta. Me
olemme elämämme velkaa elämälle",
sanoi hän. "Tuleva sukupolvi meitä
velvoittaa taistelemaan tämän nurin-
kurisen yhteiskunnan parantamiseksi.
Ei niin, että me tyytyisimme
muruhiin ja armo-annoksiin, vaan
koko tämän järjestelmän nujertami-
seksi meidän täytyy työtä tehdä.

Meillä on luokkavelka maksamatta.
Mitä se on? Se, jonka olemme työ-
läisinä velkaa luokallemme. Sen
maksamiseksi on työmme ja toi-
memme suunnattava. Kapitalis-
tilluokka tietää tehtävämme myös.

Etujen ristiriita työväenluokan ja
kapitalistiluokan välillä on niin suuri,
että me emme milloinkaan voi-
dottava eikä toivoa kultaista sopo-
sointua ja yhteisymmärrystä.

Taisteluun! on meidän ainainen
sotahuutomme Taisteluun! työväen-
luokan hyväksi siksi, kun voitto on
meidän ja tämä rikollinen järjestel-
mä nujerrettu ja työväenluokan voit-
to saavutettu".

Hyvä huutoja kuului usein. Pu-
heen loputtua yleisö innostuneena
taputteli käsiaän.

Kaikesta näki, että puhe oli syvästi
vaikuttanut kuulijoihin.

— Mitäs pidät? kuiskasi toveri.

— Hän on jalo sielukas ihminen,
sanoi Dagmar ihailien katsellen pu-
hujaa.

— Hän lienee oikeassa... Socialis-
mi voi olla jotain suurta, puheli hän
ajatuksissaan.

He tapasivat nyt toisensa.

— Sinä täällä, pikku matkatoveri!
huudahti nainen hymyillen.

— Oi, kuinka olen iloinen tavat-
tuani sinut, puheli Dagmar hienon
hämmästyksen vallassa. — Usein
olen muistanut ja ajatellut, että oli
vahinko kuin tiemme niin pian ero-
sivat.

— Samaa minäkin olen ajatellut.
Kaikki on kai vielä hyvin? Entäs
ikävä...

Dagmar punastui suuressa väki-
joukossa.

— Me tapaamme pian uudelleen.
Dagmar! Sitten puhutaan kaikesta,
sanoi nainen hyvästiksi. — Näke-
miin!

Kotimatalla puheli Dagmar
— Olen niin iloinen, kun tapasin
hänet. Tuntuu, kuin olisi furvalli-
sempaa.....

Toveri sanoi:

— Hän puhui hyvin. Mistä kai-
kesta hän tarinoi... Tyttö muisteli:

— Nuorison ja lasten kasvatukse-
sta, lapsityön kauheasta rikollisuu-
desta, työväen asunto-olojen äärettö-
mästä surkeudesta, naisten tietämät-
tömyydestä, palvelusnaisten kurjasta
asemasta, prostitutiioonin hirveästä
levenemisestä... kaikesta tämän nur-
jan yhteiskunnan kurjuuskukkasista!

Erinomaisen selväpiirteisesti hän pu-
hui.

— Minä ihailen häntä, mutisi Dag-
mar itseksseen.

— Kadutkos kun lähdit mukaan?

— En kadu... en! sanoi Dagmar.
(Jatk.)

ILMAPOSTI.

Postinkulutus lentokoneella on vii-
meisten kuuden kuukauden ajalla
kasvanut tässä maassa viisikertai-
seksi. Toukokuun 15 p:stä marras-
kuun 22 päivään on ilmapiesti lentä-
nyt yhteensä 305,619 mailia. Lisäys
johtuu siitä, että toukokuun 15 p:nä
alettiin kulettaa postia lentokoneel-
la New Yorkin ja Chicagon välillä
kerran päivässä edestakaisin.

Onnettomuuksia, jotka päättyivät
kuolemalla, on viime kuluneen puo-
len vuoden ajalla tapahtunut kolme,
eli yksi jokaista 101,875 lennettyä
mailia kohti. Jokaisessa näistä ta-
pauksista joutui lentokoneen ohjaa-
ja uhriksi lentäessään alhaalla huo-
nojen ilmauhteiden vallitessa, näh-
tävästi etsien alaslaskupaikkaa. Sa-
maan aikaan on tapahtunut 34 pa-
kollista maahan laskutumista kone-
häiriöiden tähden, eli yksi pakolli-
nen maahanlaskutuminen jokaista
8,988 lennettyä mailia kohti.

Ilmapostin palveluksessa on nyky-
ään 85 käyttökelpoista lentokonetta,
kuusi ruukautta sitte oli niitä aino-
astaan 40. Pääasiallisista tällä ajal-
la toimeenpannuista korjauksista
mainittakoon tulenkestävät postisäi-
liöt ja puristetun ilman avulla au-
tomaattisesti toimivat tulen sam-
muttajat.
